

எனக்கு ஆச்சரியமாவும் கொஞ்சம் வடிக்கயாகவும் இருந்தது. இருபத்திரண்டு வயது ஆண் ஒருவனால் இப்படி நிகழ்ந்து அழக கிட முடியுமா என்று என வாழ்வில் முதன்முறையாக அதிசயித்தனே. அவனது கண்கள் சிவந்து வீங்கியிருந்தன. என எண்ணத்தைப் பதித்தவனைப் போலத் தன் முகத்தை என பார்வையிலிருந்து லசோக மறத்துக் கொள்ளும் நோக்கில் நகர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். அப்படி என்ன தான் பிரச்சனை இவர்களுக்கும்?

நான் மலிஸாவை சந்திப்பது இதுவே மீன்றாவது முறை. முதல் முறை வளியிடத்தில் பன்னெட்டுகள் சந்தித்த போது அவனுடைய தோழி என்ற அறிமுகம் ஏற்பட்டது. இரண்டாவது தடவை ஓரூ சொற்களைத் தாண்டி பசேவில்லை. அவளைப் பற்றி பன்னெட்டுகள் சொல்லி நான் அறிந்திருந்தது மிகக் குறைவு தான்.

என்னுடைய உற்ற நண்பன் டோங் ஹுவாவின் நெருங்கிய நண்பன் என்ற முறையில் தான் இரண்டாண்டுகளாக பன்னெட்டுகள் எனக்குப் பழக்கம். சிறுவயது முதலே பத்தாண்டுக்கும் மலோக பழக்கமாகியிருந்த டோங் ஹுவாவிற்கு நேர்மாறான பதட்டமும் கொஞ்சமும் சூயநலமும் கொண்டவனாகவே இருந்தான் என பதை பழக ஆரம்பித்த கொஞ்ச நாள்கைக் குள்ளாக நான் புரிந்து கொண்டே விட்டனே. ஒளிப்பதிவு, இசை போன்ற சிலவற்றில் அவனுக்கிருந்த திறமை தான் எங்களையெல்லாம் ஈர்த்தது.

உடனே வாவென்று கப்பிட்டுவிட்டு ஒன்றுமே பசோமல் உட்கார்ந்திருந்த அவன்கைக் காண எனக்குள் ஏற்பட்ட எரிச்சலை விலக்கியவாறு, “ஹயே, எனிப்ராப்ளம் டயிட்?”, என்று நானே உரையாடலை ஆரம்பித்தனே. பன்னெட்டுகள் என்றனை லசோகப் பார்த்து விட்டு தலையைத் திருப்பிக் கொண்டான். மலிஸாவைப் பார்த்தனே. அவளோ, 'அவனையே களே', என்பது போல தன் முகவாயை உயர்த்தி அவன் திக்கில் காட்டிவிட்டுப் பசோமலிருந்தான்.

“ஏன்லா, தங்கிட்டிருந்தவன் எழுப்பி கப்பட்டு இப்ப இப்பி பசோமா இருந்தான் எனல்லா அர்த்தம்?”, என்று நான் கேட்டதும் பன்னெட்டுகள் என முகத்தையே சில நொடிகள் கபிர்ந்து காலை மறுபுறம் மடக்கியவாறு பார்த்துவிட்டு மீண்டும் திரும்பிப் பார்த்து பார்த்துக் கொண்டு பழையபடி சமநே தான். மழைக்கு முன்பு அப்பிப்பது போன்றதொரு குளிர்க்காற்று சன்னலடாக முகத்தில் மோதியதை ரசித்தவாறு சற்று நேரம் அமர்ந்திருந்தனே.

ஏன் இருவரும் ஒன்றுமே பசோமலிருந்தார்கள் என்றே எனக்குப் புரியவில்லை. ஏதோ சண்டை என பதைக் கடந்து ஒன்றையும் என்னால் யக்கிக் முடியவில்லை. வீட்டிற்குள் பார்வையைச் சூழற்றினனே. கட்டம் வதைத்த பொருள் வதைத்த இடத்தில் இருக்க நேர்த்தியும் ஒழுங்குமாக இருந்தது. தம் ஓரே சல்லமகள் மலிஸாவுடன் அவள் பற்றேர சமீபத்தில் எடுத்ததுக் கொண்டது போன்ற ஒரு நிழற்படம் கட்டத்தின் நீள்சுவரில் பளிச்சென்று தொங்கியது. மலிஸாவுக்கு ஒரு விஷயம் விருப்பமென்றால் மறுபசே சில்லாமல் செய்கக் கட்டிய அளவற்ற அன்பு தன்னில் உண்டென்று அவள் அப்பா தன் முகபாவத்தில் காட்டியபடி மகளை லசோக அணைத்து நின்று கொண்டிருந்தார். வலப்புறத்தில் திரிந்த அறகைள் இரண்டில் ஓர் அறை அவனுடைய பற்றேரோடுயைதாகவும் மற்றது மலிஸாவுடையதாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டனே. மகள் பன்னெட்டுகள் காதலிப்பதை ஏற்பதுடன் வீட்டோடு

அவன் வசிப்பதை வாழ்க்கைகளை ஒத்திகையாகப் பார்க்கவும் அனுமதிக்கும் சயெத் மலெஸாவின பற்றோரைக் குறித்து அறிய நேர்ந்த அன்று அவர்களையப் போன்றவர்கள் சீனர்களிடையே கட்ட அரிதாகத் தான் இருக்க முடியும் என்று எண்ணி வியந்தனே. பின் வாடகைக்கு எடுத்த வீட்டில் இருவரும் வசிக்கிறார்கள் என்றே அதற்கு முன்பெல்லாம் எண்ணிக்கொண்டிருந்தனே.

“பென்! பசேறதுனா பசே. இல்லனைனா, நாம்போறனே. இன்னிக்கி வீட்டில் எல்லாரும் டாங் ரோட் மூல்குக் கோவிலுக்குப் போறோம். நான் போகல்லனைனா எங்கப்பா ருத்ர தாண்டவமே ஆபிருவாரு”, என்று சொல்லிக் கொண்டே இருக்கையை விட்டு எழுந்தனே.

சட்டென்று பென் கைகாட்டி என்னை நிறுத்தினான். “கொஞ்ச நாளா எங்க ரெண்டு பதேத்துக்கும் பிரச்சனையில்லாம இருந்துச்சு. இப்ப மறுபடியும்,..”, என்று பசே ஆரம்பித்தான்.

“என்ன பிரச்சனை? அவங்க பரேண்ட்ஸ் கிட்ட சொல்ல முடியாம?,....”

“இல்ல, பிரச்சனை என்னன்னா,..”

“சரி, டோங் ஹுவா கிட்ட கட்ட பசேலாமே, அதவிட்டுட்டு என்னையக் கப்பிரூக்க,.. அதான் கட்டினே,..”

“இப்ப பிரச்சனையே அவந்தான்,..”

“ஆங், டோங் ஹுவாவா?”

“ம், ...”, என்று தொடங்கி கிடுகிடுவென்று பென் சொன்ன விஷயங்கள் எல்லாமே நான் கொஞ்சங் கட்ட எதிர்பார்க்காதவை.

டோங் ஹுவா பென்னுக்குத் தெரியாமல் மலெஸாவுடன் ரகசிய தொடர்பு வைத்திருந்தானாம். ஓராண்டுக்கு முன்பு அதைத் தெரிந்து கொண்ட போது சில மாதங்களாகிவிட்டிருந்தன. அவன் தெரிந்து கொண்டதை அறிந்ததும் இருவரும் சேர்ந்து பென்னை விலகிக் கொள்ளச் சொன்னார்கள். மலெஸாவை விட்டு விலக விரும்பாத பென் முடியாதென்று மூரண்டு பிடித்து தற்கொலை வரை சென்று உயிர்பிழைத்திருந்தான்.

“உடம்பு சரியில்லனைனு நான் கட்ட ஒரு வாரம் வீட்டில் இருந்தனே. நீ கட்ட வந்து பார்த்தியேரகு,..”, என்று பென் சொன்ன போது தான் டோங் ஹுவா, ‘நீ போய்ட்டு வா,..’, என்று சொல்லிக் கொண்டே கட்சி வரை என்னுடன் வராதிருந்ததற்கான காரணம் எனக்குப் பிடிபட்டது.

“அப்பயும் இவன் விட்டுட்டு டோங் ஹுவாவோட தான் இருக்க விரும்பினேன். இந்த மூட்டாள்தான் அவன் கட்ட சண்ட போட்டு மூட்டித்தள்ளி அவனத் திரைத்தியடிச்சான். என்னய இமோஷனல் பளாக் மெயில் வறே பண்ணான்”, என்ற மலெஸாவின முகத்தில் எரிச்சலும் சிடுசிடுப்பும் வெடித்தன.

“சரி, இப்ப என்ன பிரச்சனை?”, என்று நான் பின்னடை நோக்கிக் கட்டேட்டதும்,
 “டோங் ஹுவாவோட இவளுக்கு அஃப்ரே,.. மறுபடியும் இவளப் பார்க்க இவளோட
 இன்ஸ்டிட்யூட்டிற்கு போறான்லா. அடிக் கபி போன் பண்ணான். நான் இல்லாதப
 வீ ட்டுக்கே ஒரு நாள் வந்திருக்கான்”, என்று அடக்கினான்.

“...”

“இவனோட வட்டிக் கிறேன்னு சொன்னா,.. மறுபடியும் பழைய பல்லவியவ
 சொல்லான் இந்த மூட்டாள”, என்று மலெலிஸா சொன்ன போது அவள் கரலில் தரிந்த
 உறுதியும் தீர்மானமும் ஏன் பின்னடைக்கு விளங்கவில்லை என்று நினைத்துக்
 கொண்டனே.

“எனக்கு இவ இல்லாம முடியாது,.. பதைத்தியமாயிருவனே ஆரம்பத்துலிருந்து நீ தான்
 என்னோட ஸ்டெபின்னு சொல்லிக் கிட்பிருந்தா. இப்ப அந்த இடியட் வந்த பிறகு தான்
 இப்பி சொல்லா,..”, என்றான்.

“அவளுக்கு விருப்பமில்லையே,.. அத ஏன் யோசிக்க மாடற?”, என்று கட்டேட்டதும்,
 “இல்ல, எங்க வீ ட்டு இவளுக்காக சண்டை போட்டாட்டா தான் வளைய வந்தனே. இனி
 அங்கயும் போக முடியாது”, என்றான்.

“வறே எங்கயாச்சும் தற்சமயத்துக்கு இருந்துக்கயனே,..”, என்று நான் ஆரம்பித்து
 முடிக் கு முன்னரே இடமறித்து, “இல்ல,.. நான் பிச்சி முடிக் க என்னோட பார்ட்டமை
 வலையில் கட்டைக் கிற சம்பளமே பத்தல. இதுல வாடகனைனா,..”, என்று இழுத்தான்.

“உனக்கு இது தவேயா? எவ்ளோ பணக்கார வீ ட்டுப் பையன் நீ,.. ம? சரி,
 வீ ட்டுக்குப் போயி மன்னிப்பு கட்டாட்டா இரனே. பத்தவங்களுக்கு உன்னைய
 எத்துக்கறதுல பிரன்னை என்ன இருக்கும்?”, என்று பின் காதுகில் போய்
 கட்டாட்டா, “இப்ப என்ன சய்யப் போறீங்க?”, என்று பொதுவாகக் கட்டனே.

“ஐ வாண்ட் எப்ரகே அப்,..”, என்றான் மலெலிஸா.

“இல்ல,.. நான் விலக மாட்டனே,..”, என்றான்.

“வணாமன்னு சொல்றவள ஏன் இறுக்கிப் பிச்சி வச்சிக் கப் பாக் கற பின்?”

“அதே தான் நானும் இந்த மூட்டாள கிட்ட கட்டனே. மனசு விட்டாபிச்சினனா
 சரேந்து இருக்க முடியுமானனு கட்டத்துக்கு என்னைய அடிக் க வந்தான்.”

“அதுக்கொண்ணும் நான் அடிக் க கையோங்கல. நாகீழ் போயிட்டா பபேபர் வாங்கிட்டா
 வரதுக்குள்ள என்னோட சாமான் துணிமணிய எல்லாம் என்னோட பரிய பட்டியில்
 போட்டா மட்டிடா. கிளம்புன்றாலா. அப்ப தான் பயங்கர கோபம் வந்திச்சு,..”, என்று
 சொல்லிவிட்டா பட்டியைச் சூட்டினான். “சரி, ஏதும் பிரச்சனையாயிருமோன்னு பயந்து
 தான் உன்னக் கட்டிடனே.”

“இந்த ஓணர் வருஷமும் நான் இவன சகிச்சுகிட்டா தான் இருந்தனே. தரியுமா?”,

என்று லசோக விசும்பிக் கொண்டே, “ரொம்ப சூயநலம் பிட்சிச் சவன் இவன். நா சாயங்காலம் எல்லாருக்கும் சரேத்து சமகைகிம் போது ஒரு நாள் கபிட ஹலெப் பண்ணினதில்ல,.. டோங் ஹுவா ஓரயேரொரு நாள் தான் இங்க ஈவ்னிங் வந்திருந்தான். சமயக் கட்டால் என் கபிடவே நின்னு எனக்கு எவ்ளோ ஹலெப் பண்ணான் தரியுமா?”

“தினமும் உன்னய ஈவ்னிங் காலஜேல நாந்தானே பிராப் பண்ணனே. அவனா பண்ணான்?”

“எங்கப் பாவவோட காரும் அவரு போடாற பிட்ரோலும் இருந்தா டோங் ஹுவாவும் பிராப் பண்ணுவான்,..”, என்றாள் அவனை முறதைத்துக் கொண்டே. வீட்டில் பின் அவளுக்கு ஒரு உதவியும் செய்வதில்லை, சமீப காலமாக தன் அம்மா அப்பாவைக் கண்டதும் மரியாதைக்குக் கபிட ஓரிரா வார்த்தை பசோமல அறகைக்குப் போய் கதவசை சாத்திக் கொள்வது, மாதகக் கணக்கில் சாப்பாட்டுக்கென்று காசொன்றும் கொடுப்பதில்லை என்று அவள் போட்ட பட்டியல் நீண்டதாக இருந்தது. அவளுடைய அப்பா சிலைவகை கணக்கிட்டு தன் மகளுக்குக் கொடுக்கும் மாதப்பணத்தில் குறைத்து விடுகிறார், அவன் அவளுக்குக் கொடுத்து விடுவான் என்று கருதி. இவள் இவனிடம் கேட்டுக் காத்திருந்து ஏமாற்றும் சிலைவகை சரிக் கட்ட முடியாமல் திணறுகிறாள். சொல்லி முடிப்பதற்குள் மலெஸா அழுகையும் கோபமும் கொப்பளித்தாள்.

“என்னால முடியறப் பயலெல்லாம் பணங்குடக்கறனே,.. இப்ப தான் கொஞ்ச நாளை பிரசசன். என்னோட லாப்டாப் படுத்துச்சு. புதுசா ஓண்ணு வாங்க வணைபியிருந்துச்சி,..”, என்று தன் பக்கவாதத்தை முன்வைக்க முயன்றான்.

“அது முடிஞ்சி நாலு மாசமாயாச்சி. என்னவோ போன வாரம் நடந்த மாதிரி சொல்ற?”, என்று கேட்ட மலெஸாவின் மபிச்சு கோபத்தில் வகைவகைமாக ஏறியிருங்கியது.

“டோங் ஹுவாவோட உன்னால இருக்க முடியாது. வீணா கற்பன பண்ணிக்காத மலெஸா,..”, என்றான் அச்சுறுத்தும் குரலில்.

“சரி. அவனும் வணைம். நீயும் வணைம். இப்ப நீ கிளம்பு”, என்றவளின் குரலில் தீர்மானமும் தளெவும் தெரிந்தது.

“மலெஸா, பளீஸ் புரிஞ்சிக்கயனே. இனிமே, நான் நீ எதிர்பார்க்கற மாதிரியே,..”, என்று ஆரம்பித்தான்.

“போதும், போதும். ஒவ்வொரு தடவையும் இப்பிப்ராமிஸ் பண்ணிப் பண்ணி காத்துல பறக்க விட்டுகிட்டு,.. எனக்கு ரொம்ப அலுத்துச்சி பின். நாம பிரிஞ்சுவோம். எங்க அப்பா கிட்டயும் சொல்லிட்டனே.”

நான் அங்கிருப்பதையே மறந்தவனைப் போல அவள் அருகில் நெருங்கிச் சனென்று சிறுகுழந்தைக்குச் சொல்வதைப் போல, “மலெஸா பியர், அவன் ஏற்கனவே மபிணை வருஷத்துல அடுத்துடுத்து நாலஞ்சிப்ரே கபிட இருந்துட்டான். ஒருத்தியாச்சும் ஒத்து வந்தாளா? யோசி. இப்ப கபிட இருக்க இடமில்லாம், சம்பளம் இல்லாததால வாடகையையும் சமாளிக்க முடியாம தான் அவன் இங்க வந்து உன்னோட இருக்கப் பாக்கறான்”, என்றான்.

சடாரென்று நிமிர்ந்து, “அத நீ சொல்லாத. ஓகே?”, என்று மலெஸா பல்லகைக் கடித்துக் கொண்டு சொன்னதுமே பின் அவளை முறைத்தான். தொடர்ந்து, “ரொம்ப மொறகைகாத,.. அவனப் பத்தி உனக்கென்ன இப்ப? ம்? பள்ளி,.. நீ என்ன விட்டுட்டுப் போய்டு பின்”, என்றபடி அவனுடைய பெட்டியைக் காட்டினான்.

“மலெஸா,..”, என்றவனை இடமறித்து, “பின், இதுல எங்கப்பாவ இழுக்க வணைமன்னு பாக்கறனே. இப்பவே நீ கெளம்பலனை நா எங்கப்பாவ விட்டு தான் சொல்ல வணைபியதிருக்கும்.”

“நீ நங்க ரெண்டு பரேமும் ஓரே வாரத்துல பிரியலனைன்னா என பரேயே மாத்தி வச்சிக்கறனே”, என்று மலெஸாவைப் பார்த்து உரக்க கத்திவிட்ட என்னிடம், “டோங் ஹுவா உன் பிரெண்ட், நீ அவனுக்கு சாதகமாத் தானே பசேவ? அதயவையே சிக்காம உன்னையே நான் கப்ப்டனே பாரு”, என்று சொல்லிவிட்டு சடாரென்று வாயிற்கதவைத் திறந்து கொண்டு வகையாய் வளையறேப் போய்விட்டான். ஓரே நொடியில் அவன் பின்னால் நான் போய்ப் பிடிப்பதற்குள் எப்படியோ மாயமாய் மறைந்து விட்டான். சூற்றிச் சூற்றித் தடிவிட்டு மீண்டும் மாடிக் குப்போகத் தோன்றாமல் சகைக்கிளில் ஏறி வீட்டை நோக்கிச் செலுத்தினேன். வானம் கருத்திருந்தது. ஓரிரு துறல் விழுந்தது.

கீழ்த்தளத்தில் என் வருகைக்காகவே காத்திருந்தவனாக நின்றுருந்தான் டோங் ஹுவா. முகத்தில் விரவியிருந்த லசோன பதற்றம் என்னைக் கண்டதும் மறைந்தறப்போலப் பட்டது. அருகில் வந்து தோளில் கைபோட்டவன், “எங்கலா போயிருந்த? ஹனேண்ட் ஃபோனை வறேஸ் விடச் சூஃப் பண்ணிட்டு,.. ம்?”, என்றவாறு என் முகத்தை ஆராய்ந்தான்.

“ம், ம், சொல்றனே”, என்றபடியே சகைக்கிளை கீழ்த்தளத்தில் ஏற்றிய போது என் பின்னால் அவனும் வந்தான். துறல் வலுத்து மழை பெய்ய ஆரம்பித்திருந்தது.

“பின் என் மலே ரொம்ப கோபமா இருக்கான்,..”, என்றபடி மீண்டும் என் முகத்தை எதையோ தடிபினான். ஏதோ வித்தியாசமாக என் முகத்தில் அவனுக்குப் பட்ட மாதிரிதான் அவன் முகம் எனக்கும் புதிதாகப் பட்டது.

“எனக்கு தான் தரெயுமே,..”

“தரெயுமா?”

நான், “ம், மலெஸா வீட்டிலிருந்து தான் இப்ப நான் வரனே”, என்றதும் அவன் முகத்தில் ஓரே வியப்பு.

“நீ எங்க அங்க?”

“பின் கப்ப்டான்,..”

“பின்னா? உன்னையா?”

“ஆமா, ஏன்? எல்லா வவெரமும் சொன்னான். ஆமா,.. சிங்கப்பர்ல வறே பொண்ணே

இல்லையா?”

“நானே உன்கிட்ட எல்லாத்தையும் சொல்லலாம்னிருந்தனே,..”

“ஓஹோ,..”

“ஆமா,.. உன்னைய ஏன் கஃப்டான்? அதான் அவனோட களோஸ்ஸஸ்ட் ஃப்ரண்ட் பயே ருவயே இருக்கானே,..”

நான், “அதென்னவோ தரியாது,..”, என்றதும் நெற்றியைச் சுருக்கிக் கொண்டு யோசித்தான்.

“எனக்குப் புரியுது. அவனக் கஃப்டிடாம உன்னக் கஃப்டதுலயே தரியல்லையா பன்னோட புத்தி,..”

“என்ன சொல்ற?”

“ம்,.. அதாவது நீ ஒரு தமிழன். மலெஸாவாக்கு புதுசா வறே ஒரு சீனன் அறிமுகப் படுத்தினா,.. அவன் அவளாக்குப் பிடிச்சிராமனோன்னு ஒரு பயம் தான்,..”

“ரபிஷ். ஏன் பபிக்கற எடத்துல வறே யாரை பார்க்காமயும் பழகாமயுமா இருப்பா அவ?”

“இல்ல உனக்கு பன்னைப்பத்தி தரியாது ரகு,..”

“அது போகட்டும். நீ நங்க ரண்டு பரோம் போட்டி போடற அளவாக்கொண்ணும் அவ அழகா கஃப்ட இல்லையே,.. ஆமா, நீ ஏன் இப்பி தரிஞ்சே பிரச்சனலை புகுந்துக்கணும்?”

“பன்னுக்காக தான் நானும் வணாமன்னு அவகிட்ட எவ்வளவோ எடுத்துச் சொன்னனே. அவ தான் விடாம என்னையத் தொரத்தினா. மலெஸா நல்லவ. எனக்கு அவ தான் ஒத்து வருவானன்னு தோணிச்சி. அதான்,..” என்று இழுத்தான்.

“எப்பியோ போங்க. பன்ன ரொம்பவடே அப்செட் தான். யாரையாச்சும் அனுப்பி அவனைச் சமாதானப் படுத்த முடியுமானன்னு பாரு மொதல்ல,..”

“அவன் நனைச்சி தான் எனக்குக் கொஞ்சம் பயம். பணக்கார வீட்டுப்பய. இதையெல்லாம் தாங்குவானன்னு தரெல,.. முக்கியமா நான் தயங்குனதே அதுக்காக தான்,..”

“சரி, கொஞ்ச நாளாகைக்கி பொறுத்திரு. பன்னோட நிலமையை தரிஞ்சிக்க. அப்புறமா அவ வீட்டுக்கு குடிபோகறதப் பத்தியெல்லாம் யோசிச்சிக்கலாம்,..”

“நானும் அப்பி தான் நனைச்சிருக்கனே”, என்றவன் என்னை விடமாட்டான் போலிருந்தது. நிறைய பசேமும் மனநிலையில் இருந்தான் போலும். அவன் தொடர்ந்து ஏதோ பசே ஆரமிக்கும் முன், “நா மலே போறனே. கதோவிலுக்குக் கிளம்பணும்,.. லடேட்டாச்சி,..”, என்று சொல்லிவிட்டு விடுவிடுவென்று படிகளில் மின்னாவது மாடிக் கு ஏறியபோது படியெங்கும் மழையடித்து ஈரமாகியிருந்ததைக் கவனித்தனே.

Written by - ஜயெந்தி சங்கர் -

Wednesday, 09 December 2015 11:47 - Last Updated Wednesday, 09 December 2015 12:02

சடசடவென்று அடித்துப் பெய்த மழை பதினாறு நிமிடங்களில் நின்றிருக்காவிட்டால் காளித்துக் கொண்டிருக்கும் போது அறையில் படுக்கை மீது இடந்த என் கைபேசி பலமுறை சிணுங்கியதே எனக்கு காளியலறையைக் கண்டிருக்காது. யாராக இருக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டே தலையைத் துவட்டியவாறு இடுப்பில் இன்னொரு துண்டைக் கட்டிக் கொண்டு அவசர அவசரமாக வெளியேறி எடுத்துப் பார்த்தேன். இரண்டே நிமிட இடவைளியில் மீண்டும் முறை கற்றுந்தகவல் அனுப்பியிருந்தாள் மலெலிஸா.

From: மலெலிஸா

sent: 25th oct 2008 / 05.43 pm

recd: 25th oct 2008 / 05.44 pm

'தேங்ஸ் ரகசு. ஏன் மறுபடியும் மாபிக்கி வரம் அப்டியே திரும்பிப் போயிட்டீ? இப்ப தான் டோங் ஹுவா கிட்ட பசினேன். உன்னோட நம்பர் கட்டு வாங்கினேன். அடுத்த வாரம் எங்க வீட்டுக்கு பெட்டி படுக்கையோட வரப் போறான். அப்பா கிட்டயும் டெக்ஸ்ட் மலெலிஸா அனுப்பி விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டேன்.'

From: மலெலிஸா

sent: 25th oct 2008 / 05.44 pm

recd: 25th oct 2008 / 05.45 pm

'உன்னைப் பற்றி மலேமும் அறிந்து கொள்ள எனக்கு மிக ஆர்வமாக இருக்கிறது. அப்பப்ப எனக்கு ஓபனோன் பண்ணு. முடியிறப்ப என வீட்டுக்கும் வா.'

From: மலெலிஸா

sent: 25th oct 2008 / 05.45pm

recd: 25th oct 2008 / 05.46 pm

'உன்னோட நிதானமும் பசேமும் விதமும் எனக்கு ரொம்ப ரொம்ப பிட்ச்சிருக்கு. ரகசு, வர வார இறுதியில் என் பள்ளாஸாவூல நாம சந்திப்போமா? நீ என்னிக்கு எப்ப ஓப்ரீன்னு சொல்லு.'

jeyanthisankar@gmail.com